

Fidelitat i purgues

«Un dels errors de part de l'independentisme és haver abandonat la feina de convèncer el descregut per centrar-se en la depuració del discrepant»

Escrivia Josep Pla sobre Pompeu Fabra, en un clàssic sempre revisable com és *Homenots, que el savi va ser l'única figura a qui tots els catalans van fer cas*. Carles Puigdemont genera una adhesió indiscutible a l'espai de Junts, com s'ha demostrat aquesta setmana, però encara no ha aconseguit l'ascendent ni la unanimitat que Pla li atorgava a Pompeu Fabra, pare de la normativa de la llengua. Ara bé, quan dilluns l'expresident va anunciar que estripava el carnet del PDECat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/207879/puigdemont/consuma/divorci/estripa/carnet/pdecat>), el senyal públic esperat per executar el divorci amb la formació postconvergent, es va desencadenar una cadena de baixes que va esmicolar qualsevol possibilitat d'entesa. Les mostres de fidelitat a Puigdemont en la gestació d'una nova plataforma -la Crida ja ha quedat al voral de les marques superades- ens ajuden a entendre el moment introspectiu que travessa la política catalana.

Quim Torra, amb sintonia renovada amb Waterloo, va protagonitzar aquest dijous el segon acte de la defenestració del PDECat, buidat de poder institucional. El president va executar una crisi de govern exprés (<https://www.naciodigital.cat/noticia/208082/torra/puigdemont/consumen/divorci/amb/pdecat/amb/emodelacio/govern/mida>) que tenia com a primer objectiu expulsar el partit d'Artur Mas de la Generalitat, per molt que a Palau es vincuessin les baixes a la necessitat d'injectar "energies renovades" a l'executiu en la lluita contra la pandèmia (<https://www.naciodigital.cat/noticia/208086/torra/admet/incertesa/sobre/seva/presidencia/circumscriu/canvis/pandemia?rlc=an>). Van caure Àngels Chacón (Empresa i Coneixement), Miquel Buch (Interior) i Mariàngela Vilallonga (Cultura), però cap d'ells tenia una responsabilitat directa en la gestió de competències sensibles de la crisi sanitària. Ara bé, Chacón sí que s'havia convertit en l'única consellera del PDECat al Govern -una consellera ben vista per l'empresariat i de feina silenciosa-, perfilada ja com a possible candidata del seu partit a les eleccions. Buch feia mesos que era a la corda fluixa -el president ja l'havia intentat cessar- i Vilallonga es va convertir en víctima propiciatòria. Apartar només Chacón hauria estat una operació encara més matussera.

La manera com s'han fet els relleus a les conselleries incorpora un missatge de fons preocupant. Pactada amb Puigdemont, l'operació conduïda per Torra (<https://www.naciodigital.cat/noticia/208092/canvis/desfermen/hostilitats/pdecat-junts/impulsen/chacon/candidata?rlc=an>) indica la tutela de la presidència, sintetitza l'ús maldestre de la Generalitat per a interessos en clau electoral i reafirma el valor creixent atorgat a la fidelitat per davant de les idees. Un dels grans errors de part de l'independentisme és haver abandonat la feina de convèncer el descregut per centrar-se en la purga del discrepant. El resultat és aquesta obsessió malaltissa per revisar els assumptes domèstics amb discursos gens compassats amb els fets, que mina la credibilitat del moviment. El perill és ben visible: desconnectar d'una societat necessitada de respostes en un moment en què la crisi sanitària, que també és econòmica, mina la rutina de tants ciutadans. Ser menys, en resum.

La crisi de govern s'ha endut per davant el PDECat, que ara haurà de decidir fins on vol ser valent, i confirma la voluntat de Waterloo per posposar la data de les eleccions. Puigdemont necessita temps per acabar de gestar el projecte de Junts i està decidit a incorporar la inhabilitació de Torra al relat de la campanya. No hi haurà signatura del decret de convocatòria de les eleccions abans que el president declari el Tribunal Suprem, perquè en el discurs dels mesos que venen s'hi incorporarà l'enunciat que és l'alt tribunal qui convoca les eleccions a Catalunya. Caldria denunciar la repressió cada dia, però també fora bo no banalitzar-la. Que l'exercici

d'assenyalament dels errors de l'Estat serveixi per enfortir el moviment en lloc de ser un instrument al servei de la conservació del poder.

L'independentisme necessita idees i bona gestió, perquè només podrà sumar més enllà de les seves fronteres des de la força de convèncer. Les batalles caïnites generen més desafecció que seducció.